

לימוד חדרים פרשת "ויצא": הנזכר

ההטין העזרי הוא שמעני נכזאי. סת השקפות עולם הן, או בזיק, יש השקפת עולם, והאלנה עולם, הקשבה. הנאשנה מיוחנת להטין הינן האלו; העיני המונה ביסוד המצד המערי; שהעין, הנאויא, ההסבכות והצפייה, בעולם ומעשי, עומד נראשן לא כן ההטין העזרי, שמעני הוא, אינו צופה בעולם ואינו נראה בו אלקי עולם, אלא שומע חוקי עולם, ומקשיב למצוות הבלתי נראה והבלתי צפוי, אשר נצמו נשמע, כמו נכזואה.

הצורה או האיזאה בת האמנות האולית היא נאשית ההטין הינני העיני [...] אפאלן ננה לו ממעל לעולם הנראה, השמעי; עולם שני עינין, עולם המניח הנצחיים. אך טע אנו עולם כמו אופאי; נראה הוא. האיזאה צפויה כמו צלם אוליתפי [...] אמנח ההטין העזרי השמעי [...] לו הנצריים אינח כמו שנאיים או צפויים, הצורה אינח היסוד, שפנימי וטניל הוא ("קול הנכזואה", הנז הנלי- הנז נוג הכהן כטן, עמ' לח)

דע, כי צריך לדון את כל אדם לכף זכות, ואפילו מי שהוא רשע גמור, צריך לחפש ולמצא בו איזה מעט טוב, שבאותו המעט אינו רשע, ועל ידי זה שמוצא בו מעט טוב, ודן אותו לכף זכות, על-ידי-זה מעלה אותו באמת לכף זכות, ויוכל להשיבו בתשובה, וזה בחינת **תהלים לו**: "(ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו", הינו שהפסוק מזהיר לדון את הכל לכף זכות, ואף-על-פי שאתה רואה שהוא רשע גמור, אף-על-פי-כן צריך אתה לחפש ולבקש למצא בו מעט טוב ששם אינו רשע וזהו ועוד מעט ואין רשע, שצריך אתה לבקש בו עוד מעט טוב שיש בו עדיין, ששם אינו רשע, כי אף-על-פי שהוא רשע, איך אפשר שאין בו מעט טוב עדיין, כי איך אפשר שלא עשה איזה מצוה או דבר טוב מימיו, ועל-ידי-זה שאתה מוצא בו עוד מעט טוב ששם אינו רשע, ואתה דן אותו לכף זכות, על-ידי-זה אתה מעלה אותו באמת מכף חובה לכף זכות, עד שישוב בתשובה על-ידי-זה, זהו" **ועוד מעט ואין רשע**, "על-ידי שמוצא בהרשע עוד מעט טוב, ששם אינו רשע, על-ידי-זה" והתבוננת על מקומו ואיננו, "הינו כשתבונן ותסתכל על מקומו ומדרגתו, ואיננו שם על מקומו הראשון, כי על-ידי שמוצאין בו עוד מעט טוב, איזה נקדה טובה, ודנין אותו לכף זכות, על-ידי-זה מוציאין אותו באמת מכף חובה לכף זכות. וזהו והתבוננת על מקומו ואיננו כנ"ל, והבן: (רבי נחמן, לקוטי מוהר"ן רפב)

חג החנוכה הוא חג של ראייה. המצוה היא להדליק נרות מאירים, והם נועדו לכך שנראה אותם. המצוה היא להראות את הנרות; ואכן ראינו הלכה מעניינת וייחודית לחנוכה: מי שאינו מדליק, אבל רואה נר שמישהו אחר הדליק - מברך על הראייה.

במבט מעמיק יותר, קשה לקבל את חנוכה בתור חג הראייה. הרי התרבות היהודית היא בעיקרה תרבות של שמיעה. מלכת התרבות בישראל היתה תמיד - המוסיקה. כן, זו הנשמעת מכינורו של דוד המלך. (...) חז"ל מזכירים תמיד את בתי התיאטראות ובתי הקרקסאות של הגויים - בהקשר שלילי. ביוון, לעומת זאת, דווקא האומנות החזותית תפסה מקום מרכזי ביותר. עד היום, יוון היא המקור העיקרי שממנו לומדים אסתטיקה, פיסול ותיאטרון. מן הבחינה הזאת, החג שמבטא יותר מכל דבר אחר את הייחוד של עם ישראל מול תרבות יוון - הוא דווקא ראש השנה. שמיעת קול השופר, שמבטאת את תרבות השמיעה היהודית, עומדת בניגוד מוחלט לתיאטרון ולפיסול, שהם מבטאים את התרבות היוונית.

ומעניין הדבר, שדווקא חג החנוכה, החג שבו ניצחו המכבים את היוונים, משתמש בכלי שמבטא את התרבות היוונית: הראייה. בזה הדרכו אותנו חז"ל שעלינו "לתפוס את השור בקרניו", ולהתמודד עם התרבות היוונית דווקא בכלים שמאפיינים אותה. המפגש של ישראל עם יוון מביא אותנו לרכוש לעצמנו את הכלי היווני, אך להשתמש בו באופן כזה שיבטא תוכן יהודי טהור, שאפשר יהיה לומר עליו שהוא "חתום בחותמו של כהן גדול". כמו כל התחלה, מתחילים בקטן. אבל אנו מצפים שאותה התחלה קטנה, שמנסה ליצור תיאטרון יהודי - גם בתכנים שהוא אמור לבטא, וגם תוך הקפדה על כללי צניעות - תהיה כמו אותו פך שמן שנמצא בבית המקדש. והוא לא יאיר לנו רק לילה אחד, אלא יעשה בו נס גדול, והוא יספיק לשמונה ימים ויותר מכך. (הרב עזריאל אריאל)